

„O dat zou toch vreeselijk zijn.”

„Had je dan liever dat hij door het booze weer kwam.”

„Neen, dat ook niet!”

Eindelijk viel zij in een lichte sluimering, maar telkens schrikte zij wakker met een hevigen schok, als de wind even met nieuwe kracht tegen de ramen beukte; zij droomde dat men den dokter binnendroeg, met gebroken oogen en verbrijzeld hoofd, zij wierp zich jammerend op hem en hij vond nog kracht om haar over de haren te streelen en te zeggen:

„'t Is niets, kind, 't is niets!”

Daar vloog zij op, dat was zijn stem, ô ja zeker, zij vergiste zich niet, zij snelde de kamer uit, den gang in! Droomde zij nog, daar stond de dokter, de haren nat en verward door den regen; hij trok zijn overjas uit en gaf hem juffrouw Bol.

„Brr, het weertje wel, hoor!” zeide hij, maar zij vergat alles; zij wist alleen dat haar angst en vrees ijdel waren geweest, dat de Hemel niet gespot had met haar gebed en dat hij behouden door storm en onweer was teruggekeerd.

En met uitgestrekte armen ijelde zij hem jubelend tegemoet, wierp zich om zijn hals en bedekte zijn gelaat met kussen.

„Goddank, oom! oom! Ik ben zoo ongerust geweest!”

„Kindlief, houd je bedaard!” zeide hij en maakte zich zachtkens los uit haar omhelzing, „het weer heeft je opgewonden. 't Is voor 't eerst dat zij zoo iets bijwoont, juffrouw! Kom, wees verstandig. Ik zal je wat kalmeerends ingeven!”

Maar haar onstuimige vreugde bedaarde niet, de overgang tusschen haar angst en blijdschap was te groot geweest; zij lachte en schreide tegelijk; zij klemde zich aan zijn arm en drukte haar hoofd daar telkens aan als moest zij duidelijk voelen dat hij nog levend voor haar stond.

Bedaard ging hij met haar naar de kamer en liet haar op den fauteuil zitten, dien zij voor hem had bestemd.

„Neen, oom . . . neen, die stoel is voor u!” zeide zij.

„Blijf maar even zitten!”

Zij wierp zich om zijn hals.